

המכה,⁽¹²⁾ אבל אם עלו בו הצמחים שלא מיחמת המכבה, כגון שפשע בעצמו ועבר על דברי הרופא פטור, ואין החובל חייב ברפואתו זו.

וגם אם הייתה התרפאה המכה, ולאחר מכן היא נפתחה [נפתח הצעע מחדש וחזר לקדמותו]⁽¹³⁾ חייב לחזור לרפאותו.

ואפילו הייתה המכה ונפתחה פעמיים נוספות, כי אין תולמים שהכל בא מיחמת מכיה הראשונה, ועדין לא התרפאה לגמרי.

אבל, אם הייתה המכה ונתרפאה **בכל צורכה** והופיע שוב חוליו באותו מקום, אין חייב לרפאותו, כי אין תולמים את החולי

משערם באדם שדומה לנזק, וננתן לו את דמי צערו.⁽⁹⁾

ועתה משמע שימושים כמה ממון היה אדם כיווץ בו מבקש, אם היו רוצחים לצער אותו תמורת תשולם, ובגמרה [פה א]⁽¹⁰⁾ יתפרש הדבר.

ג. **ריפוי כיצד דין?**

אם הבהיר חייב לרפאותו.⁽¹¹⁾

ואם עלו בו, במקום המכה, **צמחים** [אבעבועות לבנות, מוגלה], הרי אם מיחמת המכה הם עלו חייב החובל לרפאותו, ואפילו עלו בו לאחר זמן, ולאו דוקא בשעת

אומדיין כמה האב רוצה ליתן ולא ת策ער זօ מהזה ויתן. [וראה מה שהעיר בזה בחידושי הגרא"ח ובברכת אברהם].

10. **שם בהערות.**

11. יש לחזור, הא דקיים אין דוחובל בחבירו משלם לו ריפוי, אם החוביל הוא לשלם לו ממון, הזכות ממון יש לנחבל אצל החובל. או אין זכות ממון, אלא שהחובל מחוייב לרפא את הנחבל בכל דרך שיכל, וזה אחת מן הדרכים שיתן לו כסף כדי שיקח סמים ורופאות — "קובץ שיעורים" כתובות אותן ריה. וראה להלן פה ב בהערות.

12. **"תפארת ישראל".**

13. כלומר שלא הייתה כל צרכה, אלא שנדרמתה כאילו הייתה, ולאחר כך נסתרה, ולשון סתירה בזה הוא עניין חזרת המכה לקדמותה — מאייר.

9. א. רשי. והרמב"ם [חולב ומזיק ב ט] כתב: כמה הוא העזר הכל לפי הנזק, יש אדם שהוא רק עונוג ביותר ובעל ממון ואילו נתנו לו ממון הרובה לא היה מצער מעט, ויש אדם שהוא עמל וחוזק ועוני ומפני זה אחד מצער צער הרבה, ועל פי הדברים האלה אומדיין ופוסקי העזר.

愁יך תלמוד, בשלמא מה שימושים לפי מה שהוא רק ועונג, ניחא כי אכן צער גדול יותר, אבל מה שהוא עשיר או עני איןנו נוגע להערכת הצער?

ומשמע שלדעת הרמב"ם אין מעריכים את עצם הצער, אלא צרייך הוא לשלם את הדברים שצער זה שווה לנזק, שאם היה מוכן להצער בדים מועטים, אין משלם לו אלא דמים ממון מרובה, בין אם הסיבה לכך מיחמת שהוא רק ועונג, בין אם הסיבה לכך מיחמת שעשו, חייב המזיק לשלם לו את אותו ממון המרובה. ובדין צער האנושה כתוב הרמב"ם [נעורה ג ו]: